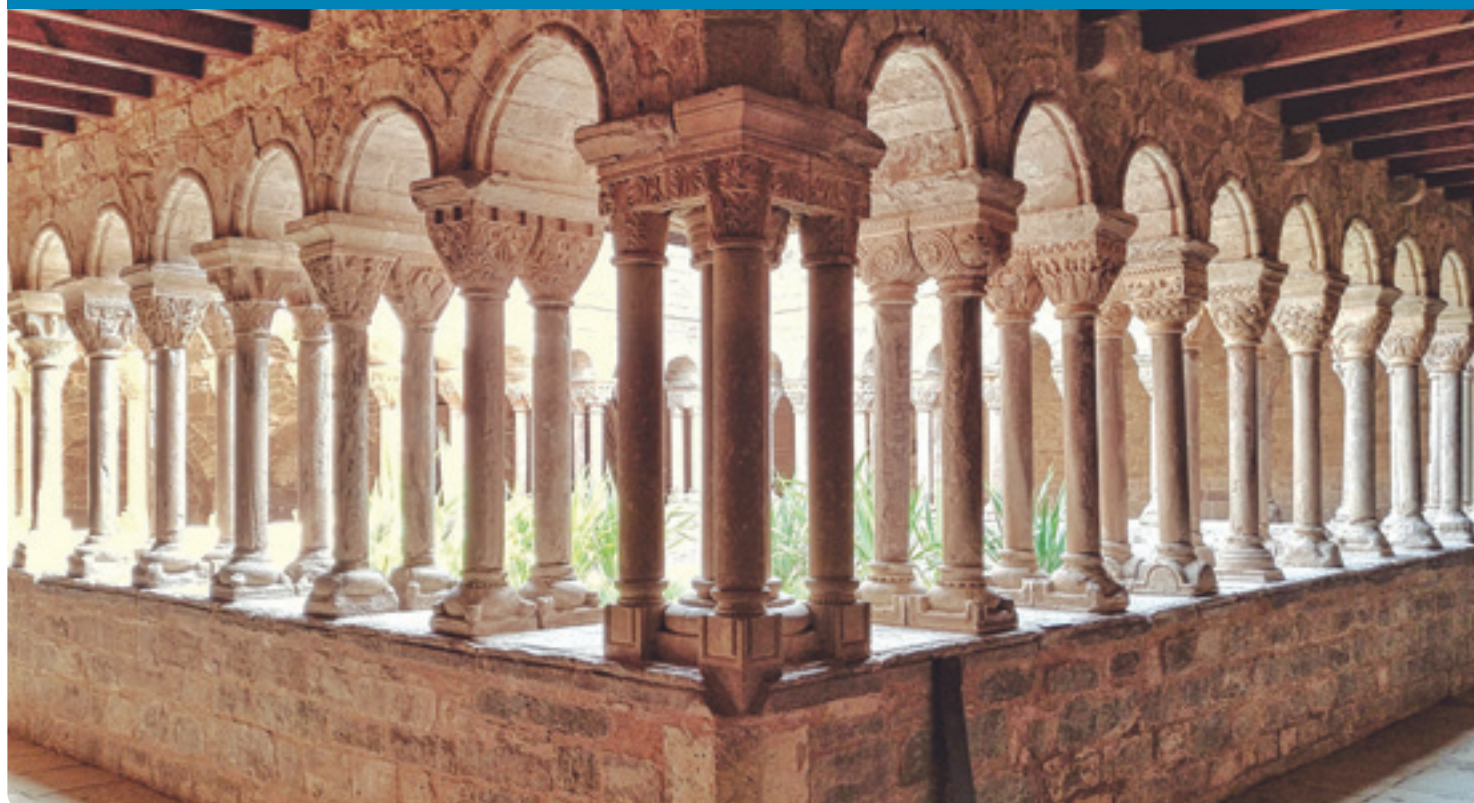

Full diocesà

28 d'agost del 2022

p5 —Matrícula oberta a l'Institut de Ciències Religioses

p6 i p7 —La teologia i l'espiritualitat del ministeri ordenat

Visita amb espelmes al claustre de l'Estany

No hi ha dubte que el claustre de l'Estany és un bellíssim exemple de l'escultura romànica catalana, de dia... i de nit! Si de dia ja és tota una experiència visitar-lo, al capvespre i a la llum de les espelmes pot ser realment única!

L'ala nord del recinte, iniciada a mitjan segle XII, és la més antiga. En els capitells s'hi representa la vida de Crist, de Betlem al Calvari, i també altres temes al·legòrics a la redempció. Cal remarcar els capitells de la fugida a Egipte, del Sant Sopar i de l'entrada de Jesús a Jerusalem. A l'ala oest, sobretot a la part interior, els capitells són decorats amb temes de fauna, flora, geomètrics i heràldics. A destacar el capitell amb animals alats.

L'ala sud és la més moderna; fou acabada a finals del segle XIII o principis del XIV. Els seus capitells presenten motius

decoratius semblants als de la galeria oest. Hi sobresurten els capitells amb els motius encerclats d'un gall, un cavaller i un cérvol. L'ala est és iconogràficament molt rica: si bé hi trobem escenes religioses, tals com l'anunciació a Maria, també hi ha les internacionalment conegudes escenes profanes, tals com una noia pentinant-se, uns pagesos batent o un bou tocant un instrument musical.

L'activitat forma part de «Territori Oliba», agenda d'activitats de descoberta i coneixement del paisatge, els monuments i la història d'un territori marcat per la petjada de l'abat i bisbe Oliba.

Informació: Data i hora, dissabte 10 de setembre a les 21.30. Preu, entrada general, 10€; menors de 12 anys, gratis. Reserva, és imprescindible comprar entrada a casesdoliba.cat

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Diumenge XXII durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

Fill meu, sigues modest en tot el que facis i et veuràs més estimat que el qui dóna esplèndidament. Com més gran ets més humil has de ser, i Déu et concedirà el seu favor. Déu, que és veritablement poderós, revela els seus secrets als humils. La desgràcia dels descreguts no té remei, perquè ha arrelat en ells una planta dolenta. El cor dels assenyats comprèn els proverbis dels assenyats, l'orella atenta s'alegra de sentir parlar amb seny.

[3,19-21.30-31 (gr. 17-18.20.28-29)]

Salm responsorial

Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni.

[67]

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, vosaltres no us heu acostat a aquella muntanya palpable del Sinaí, que era tota ella foc ardent, foscor, negra nuvolada i tempesta, ni heu escoltat el toc del corn i la veu que pronunciava aquelles paraules. Els mateixos que sentiren la veu suplicaren que no continués parlant-los. Vosaltres us heu acostat a la muntanya de Sió, a la ciutat del Déu viu, la Jerusalem celestial, a miríades d'àngels, a l'aplec festiu dels primers inscrits com a ciutadans del cel; us heu acostat a Déu, jutge de tots, als esperits dels justos que ja han arribat a terme, a Jesús, el mitjancer de la nova aliança.

(12,18-19.22-24a)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Un dissabte, Jesús entrà a menjar a casa d'un dels principals fariseus. Ells l'estaven observant. Jesús notà que els convidats escollien els primers llocs i els proposà aquesta paràbola: «Quan algú et convida a un dinar de casament, no et posis al primer lloc: si hi hagués un altre convidat més honorable que tu, vindria el qui us ha convidat a tots dos i et diria: "Cedeix-li el lloc", i tu hauries d'ocupar el lloc darrer, tot avergonyit. Més aviat quan et conviden vés a ocupar el lloc darrer, i quan entrarà el qui t'ha convidat et dirà: "Amic, puja més amunt." Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula, perquè tot-

hom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Després digué al qui l'havia convidat: «Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni altres parents teus, ni veïns rics. Potser ells també et convidarien, i ja tindries la recompensa. Més aviat, quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.»

(14,1a.7-14)

«Quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a recompensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos»

La humilitat enaltida

Carles Riera i Fonts, pvre.

Qui és modest i humil no es prefereix a ell mateix sinó que s'obre als altres. Transita discretament pels camins del món sense exigir reconeixements ni afalacs. D'acord amb la tradició sapiencial, Déu exalta l'humil i humilia el pretensiós.

La persona senzilla pensa que sempre pot millorar en bondat. D'altra banda, tot pensament fort no és arrogant sinó humil. La virtut de la modèstia consisteix a temperar exhibicions, a saber-se contenir dintre uns límits.

Una mirada religiosa al món ens fa veure que els sants han estat gent modesta. Homes i dones que han posat en camí, cada dia, la fe, l'esperança i la caritat. Els pares de Jesús eren gent senzilla, amb simplicitat de cor.

L'encarnació divina és un gest de gran humilitat: Déu entra en el nostre món i habita en la nostra quotidianitat.

Quant en la segona part de l'evangelí d'avui, un breu comentari. Si algú deia: «Ara mateix no sé què fer», li suggeriríem això: «Arriba't als marges de la societat a buscar convidats.» Gent que experimenta la marginalitat, que fa la viu-viu a les cunetes de la història. Ves-te'n, com vol el papa Francesc, a les perifèries —geogràfiques i existencials— a buscar els desheretats. Atansa't a Càritas a donar un cop de mà. Per a cercar l'altre —i l'Altre— cal ser humil. I a la taula de casa convida-hi aquells que no t'ho podran recompensar, diu Jesús.

Qui ens ha cridat a existir ens demana solidaritat. Vol que percebem el goig del servei, de la disponibilitat (que és la conquesta d'un mateix), de l'obertura, de la magnanimitat... llegint la realitat de les petites coses.

La imatge

Jesús recomana que, si ens conviden a un dinar, no ens posem al primer lloc, sinó al darrer. També aconsella que, si fem un banquet, no hi convidem els qui ens poden tornar a convidar, sinó els qui no tenen res per a recompensar-nos. Superar les ganes de sobresortir i d'aprofitar-se dels altres són normes de bona educació. Però són, a més, exigències del seguiment de Jesús, que s'ha posat a l'últim lloc i s'ha donat ell mateix amb una generositat absoluta.

[El casament camperol \(1568\), Pieter Bruegel el Vell](#)

Agenda

Lit. hores: Setmana II

29 dilluns

La degollació o martiri de Sant Joan Baptista

—Santa Sabina, mr.

1C 1,26-31/Salm 32/Mc 6,17-29

30 dimarts

—Santa Joana Jugan, fund.

1C 2,10b-16/Salm 144/Lc 4,31-37

31 dimecres

—Sant Ramon Nonat, mercedari, patró de Cardona

1C 3,1-9/Salm 32/Lc 4,38-44

1 dijous

—Sant Gil, abat

Beat Josep Samsó Elías, prev. mr. Setembre, consagrat a l'Arcàngel Sant Miquel

1C 3,18-23/Salm 23/Lc 5,1-11

2 divendres

—Santa Raquel

1C 4,1-5/Salm 36/Lc 5,33-39

3 dissabte

—Sant Gregori el Gran, papa i dr.

1C 4,6b-15/Salm 144/Lc 6,1-5

4 diumenge XXIII de durant l'any/ Cicle C

La Mare de Déu de la Consolació (o de la Corretja)

—Sant Moisès, legislador i profeta

Sa 9,13-18/Salm 89/Fm 9b-10.12-17/Lc 14,25-33

Pau al cor, pau al món: colònies Aventura't 2022

Redacció

Moià ha estat enguany el lloc escollit per a fer les colònies d'estiu, destinades a infants i joves, organitzades per la Delegació de Joves del bisbat de Vic. Durant una setmana, el joc, l'alegria, l'amistat, la convivència i la pregària van ser les activitats dels participants, provinents de diverses poblacions de la diòcesi.

Amb el lema «Pau al cor, pau al món», s'anà descobrint la importància de ser constructors de pau amb les paraules, les obres i l'ajuda de Déu. Hi hgué moltes activitats lúdiques, preparades per un nodrit grup de monitors que feren gaudir molt la jovenalla. Una bona piscina per a refrescar-se i una emocionant activitat amb cavalls van arrodonir la setmana.

Contents d'aquests dies de joia i esbarjo, en donem gràcies a Déu; també als joves i infants que hi van participar —per la seva bona disposició, comportament i alegria—, als monitors —pel seu treball i generositat—, als pares que dipositen en nosaltres la seva confiança per a tenir cura dels seus fills i a tothom qui amb la seva col·laboració fa possibles aquests dies d'estiu i vida!

Capella amb electricitat solar als Prats de Rei

Adaptada als nous temps, la capella de Sant Andreu de la Manresana dels Prats de Rei obté la llum elèctrica gràcies a una instal·lació fotovoltaica ben simple, consistent en una placa solar, un petit carregador de bateria i un inversor que converteix l'energia contínua en alterna. La placa solar, col·locada en un vessant de la teulada, és l'encarregada de recollir l'energia per a il·luminar l'interior de la capella. Deu ser un dels primers llocs de culte del bisbat a proveir-se d'aquesta font d'energia neta.

Es tracta d'una antiga sufragània dels Prats, esmentada ja l'any 1043 (inicialment havia estat parròquia), amb murs romànics, nau coberta amb volta apuntada i façana barroca del segle XVIII, amb restauracions posteriors. S'hi conserva un valuós retaule barroc. Actualment s'hi diu missa per Pentecosta (aplec), per la diada dels Fideles Difunts i per les festes de la Mare de Déu del Remei i de Sant Andreu.

A partir de dijous, matrícula oberta a l'ISCRVic

(Tota la informació a la pàgina web de l'Institut)

Us informem que a partir de l'1 de setembre s'obrirà el període de matrícula per als estudis de Grau i Màster en Ciències Religioses del curs 2022-23. El dilluns 21 de setembre s'iniciaran les classes.

S'ofereixen assignatures, matèries i cursos oberts a totes les persones interessades en el fet religiós en general i en el cristianisme en particular, en relació i diàleg amb les diferents disciplines filosòfiques, humanístiques, teològiques, antropològiques i pedagògiques implicades, amb modalitat tant per a estudiants oients com ordinaris. Es poden cursar tant al Seminari de Vic, seu de l'Institut de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic), com al Casal de l'Església de Manresa. Podeu consultar la normativa de matrícula a la web de l'ISCRVic. Us adjuntem també el full de programació i l'oferta formativa per al curs 2022-2023.

En la graella d'assignatures hi podeu consultar, a més, els cursos de formació permanent del professorat de primària, secundària, batxillerat i cicles formatius reconeguts pel Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Els/les mestres d'Educació Infantil i Primària poden cursar la DECA (Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica) per tal d'habilitar-se com a mestres de Religió a l'escola, en un sol curs acadèmic a Vic. També és possible cursar, en l'edició 2022-2023, alguna de les matèries d'aquesta certificació al Casal de l'Església de Manresa.

Podeu seguir-nos en imatges en el Facebook de l'ISCRVic i trobar resposta a les preguntes més freqüents consultant el web de l'Institut.

Aprofundint en la teologia i espiritualitat del ministeri ordenat

Pere Oliva March, prev.

La cita del curset d'estiu per a preveres i diaques obert a tota la diòcesi de Vic ens aplegà al Seminari diocesà per a compartir uns dies de formació i reflexió.

Enguany, només al matí, els dies 12, 13 i 14 de juliol, va tenir lloc el 35è curset d'estiu, amb el tema «Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (Jn 20,21). Teologia i espiritualitat del ministeri apostòlic presbiteral».

Es va realitzar en tres matinals molt interessants, estudiant la condició del cristià, situant també el context cultural i eclesial del ministeri, així com les dimensions de la vida del prevere (deixeble, apòstol, germà i home) i, finalment, la pròpia vida i exercici ministerial (Paraula, eucaristia, pastoral i espiritualitat). El ponent, Dr Àngel Cordovilla Pè-

rez, professor de Comillas i prevere de la diòcesi de Salamanca, va excel·lir en pedagogia, en precisió terminològica i amb una dicció que es feia escoltar.

El context cultural i eclesial contemporani presenta, en la realitat ministerial, accents secularitzadors per un cantó i, per l'altre, ressacralitzadors. L'Església viu una veritable diàspora. Avui en dia cal saber viure la fe en una certa marginació dins la societat. I aquest moment cal cosiderar-ho com una veritable gràcia per a recuperar el trobament i el diàleg. I també se'ns demana viure de manera santa i irreprotxable.

El Concili Vaticà II ha representat un pas important: de l'Església dels sacerdots al poble sacerdotal; una forma diferent d'entendre la realitat eclesi-

al. La vida del batejat és desenvolupar el sacerdoci reial (*Lumen gentium*, 10).

Pel que fa a la cultura hodierna, cal tenir present que nosaltres en formem part. De fet, som història i cultura. D'altra banda, en el món actual hi ha una veritable crisi en la concepció de la persona humana. Hi ha les transformacions tecnològiques, el món LGTBI, l'individualisme, la fragmentació del jo. Diríem que aquí es juguen les cartes: en la comprensió de l'ésser humà. Les reflexions de Harari (transhumanisme, fragmentació del jo, individualisme...) descriuen aquest nou tipus de paisatge.

Davant aquest escenari, som invitats a:

- reconèixer-nos vulnerables a fi de fer-nos més pròxims;
- recuperar la nostra vocació humana, que ens encoratja;
- renovar una espiritualitat encarnada que ens faci restar atents i ens doni un sentit de la vida.

Després d'aprofundir les quatre dimensions fonamentals —discipulat, apostolicitat, fraternitat i humanitat—, el Dr. Cordovilla va aprofundir en la vida i l'exercici del ministeri.

En quin marc s'ha d'encarnar l'espiritualitat del prevere diocesà? En l'anunci de l'evangeli, en la santificació (vida sacramental) i en el guiatge del poble que li ha estat confiat.

La relació del prevere amb la Paraula és fonamental. Cal que hi tingui una relació intensa. Justament l'edificació de l'Església es fa sobre el fonament de

la Paraula. En definitiva, tot s'edifica en Crist. Per això el prevere ha d'exercir el seu ministeri com a mestre, a fi de comunicar la vida que ve de la Paraula.

Així, doncs, convé una predicació explícita, l'ensenyament de la vida cristiana, discernir el testimoni de la pròpia existència. I és necessari que tot tendeixi vers l'Eucaristia. L'estructura litúrgica pot modelar la forma de vida i la manera d'exercir la missió.

Com ja va comentar el ponent abans del curset, l'exercici del ministeri és la font d'espiritualitat del prevere. En tot, aquest ha de desprendre caritat pastoral, la caritat del Crist. I cal puntualitzar que el poder de Crist és servei, no és pas restar per damunt dels altres. Ha vetllar perquè l'Església sigui comunió i servei.

El sacerdot ha d'estar atent perquè l'Església sigui sempre comunió. I la missió pastoral consisteix a reunir i conduir; treballar perquè tothom esdevingui apòstol. I indicar el camí que ens mena vers el Regne.

El ministeri presbiteral és un ministeri en l'Esperit. A més de buscar la santedat personal, el prevere ha d'adequar la seva vida al Crist. Amb la celebració i l'ensenyament es va santificant.

Per això no ha de cercar espiritualitats paral·leles fora del propi ministeri. La caritat pastoral li atorga la unitat de vida. Aquesta configuració a Crist es testimonia en la donació de si mateix, en el lliurament de la pròpia vida per tothom.

I on s'unifica aquesta caritat pastoral? En l'Eucaristia, l'àmbit on es nodreix la vida interior i des d'on la vida fraterna adquireix la seva consistència. En aquest àpat comunitari la categoria de germà esdevé substancial.

El ponent, a més, va reflexionar sobre les argumentacions que sostenen el celibat evangèlic i esmentà com a originalitat el fet que en els nostres dies la condició celibatària constitueix un signe de pobresa i donació de si mateix.

L'oració és fonamental per a la vida ministerial. L'essència de la pregària és l'Esperit que ens fa dir «Abbà, Pare».

Les relacions humanes són necessàries. No podem estar sempre en «mode homilia». Les relacions familiars o d'amistat garanteixen una proximitat normalitzada.

També va tenir unes paraules sobre el problema dels abusos sexuals, en què es veu la irracionalitat del mal, el misteri d'iniquitat.

Com a conclusió, el Dr. Cordovilla va formular un decàleg espiritual per al prevere:

1. Espiritualitat teològica: prevere, home de Déu.
2. Espiritualitat de la diàspora. La societat ja no és monolítica.
3. Espiritualitat fraterna i de comunió.
4. Espiritualitat enmig del món.
5. Espiritualitat del deixeble. Seguir el Senyor.
6. Espiritualitat de l'apòstol. Enviats pel Pare.
7. Espiritualitat de la Paraula, que sigui llum, aliment i guia.
8. Espiritualitat eucarística.
9. Espiritualitat pastoral.
10. Espiritualitat de la vida quotidiana.

Fe d'errates

L'autor del comentari de l'evangeli dels darrers quatre diumenges era Mn. Carles Riera i no Mn. Joan Mir com posava. Disculpes.

El llibre

Desidero desideravi

Carta apostòlica del Papa

Editorial Claret

Tant en català com en castellà

Carta apostòlica del sant pare Francesc als bisbes, als preveres i als diaques sobre la formació litúrgica del poble de Déu. «La carta està escrita per a compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la litúrgia, dimensió fonamental per a la vida de l'Església.»

El tema és molt extens i mereix una consideració atenta en tots els seus aspectes: no obstant això, amb aquest escrit no pretenc tractar la qüestió de manera exhaustiva. Vull oferir simplement alguns elements de reflexió per a contemplar la bellesa i la veritat de la celebració cristiana» (papa Francesc).

Mònica i Agustí: la lluita i la gràcia

Romà Casanova, bisbe de Vic

Mare i fill, inscrits en el llibre dels sants de l'Església. Units pel vincle de la maternitat i la filiació, i units, també, per la santedat de vida, encara que per camins diferents. En santa Mònica podem veure la seva fortalesa en la lluita com a mare perquè el seu fill, Agustí, anés pel camí de la vida cristiana i no pas per altres de vicis i ideologies que no menen sinó a la mort. Ella, com a bona mare, no volia la mort del seu fill, sinó la vida plena que solament en Crist es pot trobar.

Però el més important d'aquella mare fou la pregària amb llàgrimes per Agustí, recordant-lo nit i dia davant l'altar del Senyor.

La lluita de Mònica —cristiana casada amb un pagà no pas de caràcter fàcil, ja que, en paraules del seu fill Agustí, «era molt afectuós i, al mateix temps, extremadament colèric»— va constituir, amb la seva fermesa i alhora delicadesa, un exemple en aquella societat pagana per a viure amb dignitat el matrimoni. Però sobretot és coneguda la seva lluita com a mare i mestra d'Agustí. Tota la seva atenció estava centrada en el seu fill, que demanava sense paraules que tingués cura d'ell d'una manera especial, cosa que ella mai no li va negar. Va sofrir amb ell, l'acompanyà en els seus dubtes, el prevení contra el perill de la luxúria, li tirà en cara els seus errors doctrinals i les seves marrades morals, arribant fins i tot a expulsar-lo de casa. Però el més important d'aquella mare fou la pregària amb llàgrimes per Agustí, recordant-lo nit i dia davant l'altar del Senyor. La lluita va durar quinze anys i, en aquesta, Mònica va donar mostres insuperables d'amor maternal, de constància, de sagacitat i d'esperit de fe. I el Senyor li va donar la gràcia de la conversió del seu fill.

Sant Agustí va ser capaç de sortir-se de la teranyina que li impedia de viure en llibertat, teranyina feta amb els vicis i els errors ideològics, quan va trobar-se amb la gràcia de Déu, en Jesús, el seu Fill encarnat. Tanmateix, tot i ésser catecumen de l'Església es va immersir en l'heretgia maniqueïsta i en una relació extramatrimonial amb una dona, de la qual tingué un fill, Adeodat. Més tard, els camins del Senyor i la pregària de la seva mare el van portar a la península itàlica, i a Milà escoltà la predicació de sant Ambrós. Finalment, l'episodi del tolle, lege, del cant d'uns infants quan ell tenia a les mans l'Escriptura, en concret les cartes de sant Pau, el va posar davant el misteri de l'Encarnació com a font de salvació. La gràcia, mitjançant el baptisme, va entrar en el seu cor i ja mai no el va deixar, com tampoc ell mai no deixà de parlar de la gràcia de Déu, fonament de la vida cristiana, en la seva predicació episcopal i en les seves obres filosòfiques i teològiques.

